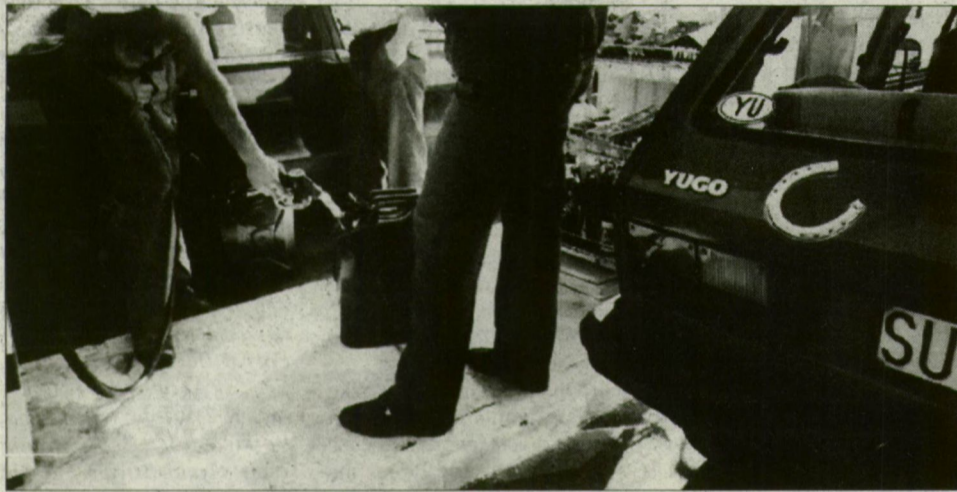

Első szándékkal a magam részéről letudtam a dolgot: a „csempészek” elmondták, amit el akartak, az olvasó elolvasta, ha el akarta. De nekem csak furdalta a kíváncsiság az oldalamat tovább. Mégiscsak jó lenne tudni, mi a „hivatalos szerv” véleménye az egészről...

„Előbb leszívom a benzint, csak utána temessetek...”

Itt Dragan az úr

Többek között ezt használják ki a seftesek, amikor na pont többször is átrándulnak a szomszédokhoz egy kis „rokonlátogatásra”. Bulgáriában ezt úgy korlátozták, hogy az állampolgár naponta csak egyszer lépheti át az államhatárt, a románoknál pedig illetéket kell fizetnie a kilépőnek a teli tank benzint után. Az meg egyáltalán nem érdeklődik a román pénzügyőr, ha a tank egyáltalán nincs tele... Valljuk be, nálunk már a két variáns valamelyike is kellően megzavarná a „benzinkerességek” békés hétköznapjait, sőt valószínűleg visszaesne a forgalom is, de kérdés, a kellő hatás eléréséhez ilyen balkáni megoldást kell választani? És egyáltalán, mit szólnának mindehhez a jogkövető honpolgárok? Szerencsére, egyelőre nem kell tartani ilyen megközelítéstől.

Nincs semmi lehetőség?

Pedig valamilyen döntésnek születnie kell(ene). Az EK Vámtanácsadó Misszió, ha nem is fejezte ki rosszallását, mindenestre csendben azt tanácsolta, mihamarabb találjunk ki valamit, nehogy hazánk tisztességére az embargósértés támogatásának csak az árnyéka is vetődjön. Pedig a vám- és pénzügyorség igazán igyekezett leleményes

A röskei vámosok parancsnok-helyettese, Kerekes Sándor főhadnagy a jogi szabályozás hiányosságaiban látja a helyzet megoldhatatlanságát. Persze, nem is olyan egyszerű az említett szabályozás a magyar emberek érvényes útlevéllel oda és annyiszor utazhatnak, ahova és ahányszor akarnak.

lenni a kérdést illetően. Először jobban a körmére nézett azoknak, akik kölcsönautókkal araszoltak a határátkelő felé. Nem jött be, az agyafűrt seftesek kölcsönadási szerződést toltak a vámos orra alá, néha a közjegyzői hitelesítés sem hiányzott. Aztán a rendőrök bevonásával a gépkocsik műszaki állapotát vették jobban szemügyre. Ezek jó része ugyanis szétesés előtti antik darab, egyedül a tankjuk virít rozsdamentes acélból. Erre a rendőrök azt mondták: „tank” you, de van más dolgunk is. S tényleg. Azt senki sem várhatja el tőlük, hogy naphosszat rozsdaboglyákat szemrevételezzenek. Később bevezették a nyomtatványt. Név, rendszám, kilométeróra-állás, dátum stb... Nem rossz ötlet, de ki bírja ezt energiával? S ennek is vannak buktatói. Hirtelen soknak elromlott a kilométerspirálja, útközben ellopták a benzinjét, vagy éppen elfolyt, egyszerűen nem volt könnyű futam ez sem. Azóta sem nagyon használják. Akkor mit lehet csinálni?

Dragan színre lép

A képlet egyszerű. Végy egy darab Dragan és sokszorosítsd. Mert a seftelést ugyan úgysem fogod megszüntetni, de legalább borsot törzs az orruk alá. Dragan érdekes figurája a röskei határátkelőhelynek. Viszonylag alacsony, vékony, gyérülő hajú fiatal vámos, az a fajta, akivel nem érdemes kukoricázni. Kerestneve becenevként került forgalomba, ő maga a szerbet és a magyart is tökéletesen beszél, így jobban jár a „benzines”, ha egyiket sem emlegeti a rokonságát.

Ettől függetlenül többen megpróbálták már. Régebben naponta jöttek mentek a különböző hatótávolságú fenyegetések, menetrendszerben, mint a „rögeli pössenets”. „Itt te vagy az úr, de hazafelé megvárunk” – hangzott többször. Dragan még az útvonalat is megadta. Volt, aki szinte könnyes szemmel ígért szép temetést a vámosnak, mert éppen átalakított tankjából „vételezett” egy csöppnyi benzint, de Dragan ez sem hatotta meg: munkáját fontosabbnak találta, mint saját előrehozott temetését.

Az sem lehetett éppen megnyugtató, amikor szokásos szolgálatába érkezvén kollégái csodálattal vegyes érdeklődéssel tapogatták csonkjait, amikről az a hír járta, hogy nagyon össze vannak törve, tulajdonosa pedig az intenzív osztályon várja sürgős gerincműtétjét, amiről jobban tenné, ha lemondana, inkább maradna nyomorék, mert a lefízett orvos alig várja, hogy jobblétre szenvedt.

Szóval nem könnyű Dragan élete (a többi vámosé sem), de nem is reménytelen.

A pénz sem hatja meg

Eddig épen, egészségesen véstelte át a nehéz időszakokat, de ki tudja meddig. Ha nem megy fenyegetéssel, meg majd szép szóval – gondolták többen, de ez sem jött be, a vámos úgy látszik nem kedveli a pénzt sem. A múltkor egy hivatalosnak tűnő személy érdeklődött Dragan vagyoni viszonyai felől, majd felfedte „rendőri” mivoltát és vizsgálatot helyezett kilátásba a vámossal szemben „kacsalábongó forgó palota” építése miatt. A rendőről hamarosan kiderült, hogy ál, majd igaziak jöttek érte. Egyszóval nem túlzunk, ha azt állítjuk, hogy Dragan talán a legkevésbé népszerű a seftesek körében. Mégis, minek köszönheti ezt?

Rögtön itt a modora. Csendben beszél, senkit nem tegez, ez már önmagában idegesíti a „kereskedőket”.

Aztán az a híres bekeményítés. A korábban közöltekkkel ellentétben kizártnak tartja, hogy bárkit átengedett volna fenyegetés hatására. Olyan gyakran előfordult, hogy átalakított tankú, póttartályos vagy flakonban csempésző autót visszafordított, mert ez a szabály. Áldásos ténykedése alatt igyekezett érvényt szerezni annak a felsőbb utasításnak, amely előírja az ilyen személyekkel szembeni fokozott éberséget. Nem is nagyon mernek próbálkozni manapság ilyesmivel.

A két okos tanács

A saját szememmel győződtem meg róla, hogy a határon csak az jut át, aki tisztességes gyári tankban csempészi az üzemanyagot. Tudom, kissé furcsán hangzik, de higgyék el, óriási előrelépés már ez is. Dragan két okos tanáccsal látta el azokat, akik ezt a felsőbb utasítást nem akarták önként követni: válasszon más határátkelőhelyet, vagy cseréljen tankot. A többség szót fogadott, aki pedig nem, az vessen magára. Ismét csak empiirikus észlelésemre hivatkozhatok, amikor az engedetlenek sorsát tárom a tisztelt olvasó elé: szinte az ember szíve hasadt meg, ahogy megvalni látta őket kedvenc üzemanyaguktól.

Egyetlen közös jellemzőjük volt csupán, nagyon messziről is nagyon tiszteltetűdően üdvözölték Dragan. Ki érti ezt?

Mostanában csendesebb a határátkelő világa. A gyári tankban szállító „Dzsokikkal” szemben gyakorlatilag nincs mit csinálni, ehhez jópofát vágva kell(?) asszisztálni Draganak és a többieknek. Talán egyszer, valamikor lehet, hogy valóban bekeményíthet Dragan is és azt mondhatja: „Na fiúk, ma az a hat Mercedes többet nem fog átmenni...”

Vársári Mónika próba közben kisfiával, Kőszegi Bendegúzzal. (Fotó: Révész Róbert)

A szegedi nyár albuma

„Boszorkánynak néztek”

– meséli Vársári Mónika

Örülök, hogy két év után újra köszönhetek a kedves szegedi közönségnek!
Vársári Mónika

A Miss Saigon szombat esti előadásán Vársári Mónika, a Fővárosi Operett Színház tagja játssza Kim szerepét. A keddi előadás előtt sminkelés közben kértem tőle interjút.

■ **Hét évvel ezelőtt a szegedi színház tagja volt, milyen szerepeket játszott itt?**

– Sajnos csak egy évet töltöttem Szegeden, a Csárdás-királynő Stáziáját, majd Silyviát, a Hegedűs a háztetőnben Holdt és a Hairben Sheilat majd a néger lányt is játszottam. Itt mentem férjhez Kőszegi Ákoshoz, akire a szegedi közönség talán jobban emlékszik, hiszen öt évig játszott itt. Az a ritka dolog történik velünk, hogy már tizenegy éve boldog házasságban élünk. Született egy kisfiunk, Bendegúz, aki most három és fél éves. Férjem és kisfiam is itt izgultak értem a nézőtérben.

■ **A kisfia épp annyi idős, mint a darabbeli fiúcska. Befolyásolta ez a színpadon?**

– Hogyne, nagyon is! A próbákon többször előfordult, hogy alig tudtam eljátszani a kisfiúval közös jeleneteket, mert annyira hatott rám a darab. Azután erőt vettem magamon, kidolgoztam és alaposan begyakoroltam ezeket a részeket, nehogy az előadásom is előforduljon, hogy amikor azt mondom: „Nézd Thuy, ez itt az én fiam”, akkor krokodilkönnyeket hullatok. Szerencsére a nagy stresszt sikerült leveleznem, de még mindig óriási hatással vannak rám ezek a jelenetek.

■ **A kollégáitól hallottam, hogy mivel a másik Kimnek,**

Bíró Eszternek még nem voltak színházi tapasztalatai, ezért Önre hárult a feladat, hogy a próbák elején a rendezővel kitalálják a figurát, és kidolgozzák a jeleneteket.

– Ez teljesen természetes. Örültem is ennek, mert így a szerep olyan lett, amilyenre én formáltam meg, nem kellett más bőrébe belebújni. Esztert pedig segítettük rávezetni, hogy mi a fontos a figurában.

■ **Mi volt a próbák alatt a legkedvesebb sztorija?**

– Már régóta szőke a hajam. Amikor a kisfiam meglátott az egyik próbán a sötétre festett hajjal, először nem ismert meg. Amikor rájött, hogy én vagyok, és a férjem megkérdezte tőle, hogy tetszik neki, az mondta: „Olyan a mami, mint egy boszorkány.” Szegény végigzokogta a főpróbát. Csak akkor nyugodott meg, amikor a végén a tapsrendet próbáltuk, s látta, hogy felállok, minden rendben van, nem haltam meg.

■ **Milyen feladatai lesznek a következő évadban?**

– Októberben fejezzük be az Operett Színházban a Miss Saigon előadásorozatát, a rögton elkezdjük próbálni az Egy erkölcsös éjszaka musicalváltozatát, a Vöröslámpás házat. A darab nagyszerű zenéjét Németh Zoltán komponálta, aki most a Miss Saigonban a zenekarban játszik. Utána Mayát játszom abban az előadásban, amit a Szegedről indult Kovács Zsuzsa rendez, majd kezdődnek a Miss Saigon májusi előadásai. A következő nyáron pedig talán újra Szegedre jövünk...

Hollósi Zolt

HIDS DÉLMADÁR

Egy színes, hétfévi lap a szegedi és a Csongrád megyei családoknak, bűnügyi sztorikkal, pletykákkal, hihetetlen történetekkel és – sok-sok sporttal!

A tartalomról:

- „Előbb leszívom a benzint...”
 - A Ford-Molotov és a Rettenetes
 - A címlapon: a búsuló pólós
 - A kalandok kalandja Rómában
 - A testpítők kábitószerei
 - Miért vitázott Hívős Katonával?
 - Takács és dr. Kovács, a példaképek
- Keresse az újságárusoknál és a boltokban!

Nyári bútorvásár

Kistelek, Árpád u. 21. szám alatti bútorboltban, valamennyi bútor **10, 30%-os árengedménnyel kapható.** Pl.: konyhai sarok ülőgarnitúra már 20 ezer Ft-tól aug. 31-ig.

Új McDonald's-meglepetés!

19-én, azaz ma 18.00 órakor Sasvári Sándor, a Miss Saigon Johnja a McDonald's étteremben dedikál. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

■ A Miss Saigon szereplői közül sokan a Dóm téri Apáthy diákszállóban laknak. A Christ Csengeri Attilával felváltva alakító Debreczeny Csabára is ott bukkantam rá. Épp a délutáni sziesztaból ébredt.

■ **Mit mondana bemutatkozóul a szegedi közönségnek?**

– Huszonhárom éves vagyok, idén végeztem a színművészeti főiskola prózai szakán. Zsámbéki Gábor, a budapesti Katona József Színház igazgatója volt az osztályfőnököm, és a következő évadban az ő színházában kezdem a pályát.

■ **Hogyan csöppent ebbe a produkcióba?**

– Van egy dramaturg barátom, aki több darabban látott

A másik Chris: Debreczeny Csaba

már, s ő ajánlott be a Rock Színházhoz. Kétszer behívtak próbaéneklésre, s annak alapján kaptam meg ezt a szerepet. Nagyon szeretem a zenés darabokat, de ezt a feladatot csak kirándulásnak tartom, úgy érzem, elsősorban prózai színész vagyok.

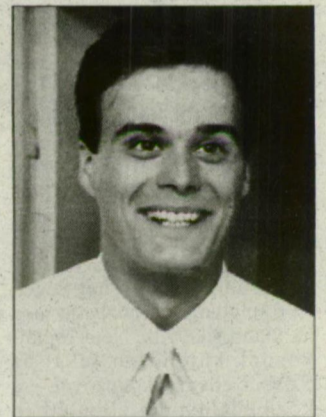
■ **Milyen figura Chris?**

– A darab kezdete a Romeo és Júlia elejéhez hasonlít. Chris és John olyanok, mint Romeo és Mercutio. Azután ez gyorsan elfelejtődik, s Chris erősen depresszióra hajlamos figurává válik. A második felvonásban

Köszönöm, hogy elolvastál életem első interjúját, s remélem, hogy az előadásom is megrövidül!
Debreczeny Csaba

John elmondja, hogy miután Chris hazatért Vietnamból, nem beszélt egy éven át. Ezt úgy értelmeztük a rendezővel, hogy egyáltalán meg sem szó-

lalt, katatón depresszióba süllyedt, s később is vannak erős ideggyengeségre utaló kibukásai. Azt gondolom, így lehet igazán érdekessé, embe-

Fotó: Schmidt Andrea

rívé tenni, így nem lesz belőle egy jellegtelen amerikai szépfű.

H. Zs.